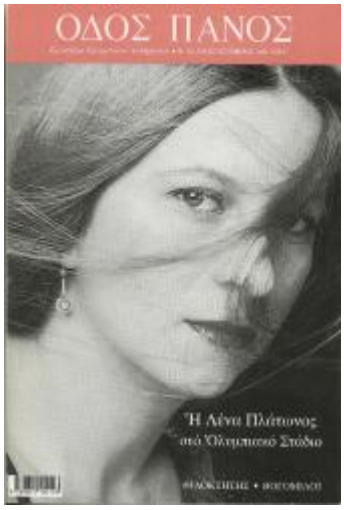
Το Βίντεο (διήγημα, περ. Οδός Πανός, τχ.125, 2004)

Το Βίντεο (περ. Οδός Πανός τχ.125, 2004)

Το Βίντεο

Έκλεισε την πόρτα πίσω του μαλακά. Όλα πήγαν καλά. Κανονικά έπρεπε να είναι πολύ ευχαριστημένος. Το σχέδιο του εδώ και καιρό λειτουργούσε άψογα. Άλλωστε το πιο δύσκολο είχε γίνει. Την κέρδισε. Την πήρε από κεινον, τώρα ήταν δική του. Όλη δική του. Ήταν όμορφη κοπέλα, γλυκομίλητη κι υπομονετική. Τον είχε κερδίσει από την πρώτη στιγμή. Ήταν το μικρό κορίτσι του, η τρυφερή του φίλη, ή κούκλα του για τα κρύα βράδια του χειμώνα. Η ανταμοιβή του, το λάφυρό του. Μόνο που όλο και πιο συχνά τελευταία έπιανε τον εαυτό του να αναρωτιέται για το τι έπρεπε να την κάνει. Ένιωθε αμηχανία απέναντί της, σαν να μην μπορούσε να την καλύψει σε κάποια σημεία της σχέσης τους, ή μπορεί και να μην ήθελε, δεν τον ενδιέφερε όσο στην αρχή. Αντίθετα όλο και περισσότερο του συνέβαινε να κρατά πράγματα μόνο για τον εαυτό του. Φυσικά η Λ. δεν τα ήξερε όλα αυτά, βρισκόταν σε άλλη διάσταση έκπληξης, χαράς και ευτυχίας, παρ' όλες τις δυσκολίες που είχαν αρχίσει να αχνοφαίνονται. Έμοιαζαν θαυμάσιο ζευγάρι, τουλάχιστον αυτό έλεγαν όλοι μόλις τους έβλεπαν. Κι οι ίδιοι ισχυριζόντουσαν ότι πέρναγαν γενικά καλά μαζί.
Ωστόσο του άρεσε όλο και περισσότερο, όταν εκείνη έλειπε από το σπίτι. Τον τελευταίο χρόνο συζούσαν, καλά ήταν, όταν όμως έλειπε ήταν σαν να μεγάλωνε ο χώρος, το σπίτι τού φαινόταν βολικότερο, πιο υπάκουο, του άρεσε αυτή η ησυχία. Θα έμενε όλο το Σαββατοκύριακο στο εξοχικό της μητέρας της. Ο Μ. δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με τη μητέρα της, μάλλον είχαν αρχίσει να διαφαίνονται οι ομοιότητες του χαρακτήρα τους κι αυτό τους έκανε ώρες-ώρες έξαλλους, πώς να το κάνουμε είναι πολύ πιο δύσκολο να τρως κατάμουτρα τα ελαττώματα που έχεις και ο ίδιος. Προφασίστηκε δουλειά και τη γλίτωσε. Η μικρή βέβαια δεν το φάγε και του το χρέωσε σιωπηλά.
Σκέφτηκε πολύ προσεκτικά πώς θα πέρναγε αυτές τις δύο ελεύθερες μέρες του. Δεν έδωσε σημασία για τον τρόπο που τις χαρακτήρισε μέσα του, το προσπέρασε και ταυτόχρονα χάθηκε όλη του η διάθεση για οτιδήποτε. Θα μπορούσε να πάει σινεμά, έπαιζε ένα θρίλερ απ' αυτά που η Λ. φοβόταν κι αγριευόταν όταν τα έβλεπαν, ωστόσο τον ακολουθούσε μουρμουρίζοντας. Φυσικά, οτιδήποτε έκανε θα το έκανε μόνος του, τους ελάχιστους, για την ακρίβεια δύο φίλους της εφηβείας, τους είχε αντικαταστήσει με συμβατικές επαφές επαγγελματικής χρήσης. Μπα, μάλλον θα καθόταν στο σπίτι. Ίσως να είχε κάτι η τηλεόραση για χάζεμα. Άρχισε το ζάπινγκ. Οι εικόνες κυλούσαν στα μάτια του χωρίς να αφήνουν τίποτα, δεν αντιδρούσε, σαν να μην έβλεπε. Σηκώθηκε να βάλει ένα ουίσκι. Άπλωσε τα πόδια πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού με τα παπούτσια. Η σόλα έγδαρε το ξύλο με ένα στριφτό ήχο. Θυμήθηκε την αντίδρασή της σε παρόμοια περίπτωση που του είχε πει γλυκά, σχεδόν ήσυχα «αγάπη, ξεχάστηκες φοράς παπούτσια». Ήπιε μια γουλιά και στάθηκε σκεφτικός, ύστερα έτριψε με δύναμη τις σόλες στο λουστραρισμένο ξύλο

που δυσανασχέτησε ηχηρά. Ακούμπησε στο τραπεζάκι το βρεγμένο ποτήρι δίπλα απ' τα σουβέρ και τεντώθηκε ηδονικά.
Στην τηλεόραση τώρα έπαιζε μια ερωτική σκηνή. Ένας νεαρός άντρας στρίμωχνε στον κορμό ενός δέντρου μια όμορφη κοπέλα, η οποία φαινόταν ότι το απολάμβανε ιδιαιτέρως. Έφερε στο νου του την τελευταία φορά που έκαναν έρωτα. Τώρα ο άντρας απέναντι έβαλε το χέρι του κάτω από το φόρεμά της, αυτή δεν αντέδρασε. Προσπάθησε να θυμηθεί πως ήταν. Της τραβάει την μπλούζα και αφήνει ακάλυπτο το στήθος της, είναι όμορφο. Ήταν καλά; Δυσκολεύεται να θυμηθεί. Είχε οργασμό; αυτή είχε; Αυτός απέναντι παίρνει στο στόμα του το στήθος της κοπέλας. Πριν πόσο καιρό έκανε αυτή την κίνηση, δεν θυμάται, και οργασμό δεν θυμάται, μάλλον θα είχε, αλλά του άρεσε; ναι και γιατί να μην του άρεσε, η Λ. είναι λαχταριστή και θερμή μαζί του. Ναι, πολύ θερμή μάλιστα, τόσο που τον κόβει, παρ' όλο που έχει ακούσει από άλλους άντρες ότι είναι καλό να έχει κανείς θερμή γυναίκα, αυτόν τον φοβίζει. Σαν να μην του αφήνει περιθώριο... για ποιο πράγμα, για να κάνει τι, δεν ξέρει, δεν είναι κάτι συγκεκριμένο αυτό που του στερεί, ωστόσο αυτός έτσι νιώθει, ότι κάτι του κόβει. Η κοπέλα απέναντι αρχίζει να δυσανασχετεί, κοντά στο ζευγάρι περνάει τώρα κόσμος, συμμαζεύουν βιαστικά τα ρούχα τους.
Το ποτήρι με το ουίσκι έχει αδειάσει από ώρα. Σηκώνεται να το ξαναγεμίσει. Παίρνει τον πρώτο τόμο του Προύστ από το ράφι, όχι δεν θα διαβάσει τώρα για το χαμένο χρόνο, άλλωστε αυτός δεν πιστεύει πως μπορούμε να τον πάρουμε πίσω, όσο και αν τον αναζητήσουμε, σ' αυτά είναι μπόσικη η Λ. γι' αυτό και τα διαβάζει, υπομονή που την έχει.. Ότι χάθηκε, χάθηκε, κι ότι κερδίσθηκε, κερδίσθηκε. Πίσω στο βάθος του ραφιού έχει κρυμμένο ένα κιτς πορσελάνινο κουτάκι, μπομπονιέρα από μια βάφτιση, βγάζει από μέσα μια μικρή πρασινωπή θημωνιά. Έπειτα από πολύ ψάξιμο βρίσκει επιτέλους και τα χαρτάκια που είχε προνοητικά κρύψει, μια και μετά τον τελευταίο τους καυγά και την υπόσχεση που τού απέσπασε πως δεν θα ξανακαπνίσει, η Λ. τα είχε πετάξει επιδεικτικά και συμβολικά, όπως είπε, μαζί με την φούντα που βρήκε, στη λεκάνη της τουαλέτας .
Έστριψε τσιγάρο δίφυλλο. Σηκώθηκε πάλι, ξεκλείδωσε το τελευταίο συρτάρι του γραφείου του, η Λ. πάντα τον πείραζε, γιατί δηλαδή να το έχει κλειδωμένο, τι έχει τέλος πάντων εκεί μέσα; και διάλεξε την αγαπημένη του τσόντα, αυτήν που κάτι έλεγε για την πίσω πόρτα. Ξάπλωσε αναπαυτικά στον καναπέ κι άναψε τσιγάρο και βίντεο. Η αλήθεια ήταν ότι πράγματι δεν μπορούσε να το ελέγξει, έλεγε ότι θα κάνει ένα και τελικά κατέληγε να κάνει πέντε, έξι, επτά, έπιανε πάτο και μόνο έτσι σταμάταγε. Χανόταν στις εικόνες του, στις φαντασιώσεις του, κι ήταν τότε, σχεδόν αποκλειστικά τότε, που την αναζητούσε ερωτικά. Και πάλι μαζί της δεν ήταν εκατό τα εκατό.
Ο άντρας απέναντι δεν ήταν υπομονετικός όσο ο προηγούμενος στην ταινία της τηλεόρασης, είχε αρπάξει τη γυναίκα και την είχε ρίξει μπρούμυτα. Άρχισε να ζαλίζεται, απ' όσο θυμάται δεν της πολυαρέσει αυτή η στάση, θα 'θελε να την είχε τώρα κοντά του; ναι, αλλά να έκανε ότι θα έλεγα εγώ, κι ύστερα μπορεί να μην της άρεσε και ίσως να 'κλαιγε ...τελικά καλύτερα *κάποια πράγματα* να τα κάνω μόνος μου. Η εικόνα της από τον τελευταίο τους καυγά παρουσιάστηκε μπροστά του σε ολόγραμμα και άρχισε να του μιλά με σηκωμένο το δάχτυλο μέσα από ατμούς ασπρόμαυρης ταινίας, σαν τζίνι, «...ναι, αλλά αυτά δεν είναι απλώς *κάποια πράγματα*, είναι από τα πιο σημαντικά κομμάτια μιας σχέσης, αυτά φέρνουν αρχικά κοντά συνήθως ένα αρσενικό κι ένα θηλυκό, το ξεχνάς;». Τι να της πει, που μάλλον είχε δίκιο, πώς να παραδεχτεί επιθυμίες που είχε προσπαθήσει να ξεχάσει και μαζί τους είχαν ατονήσει και πολλά άλλα. Ζαλιζόταν. Ο τύπος απέναντι έστησε την γυναίκα στα γόνατα κι άρχισε να χρησιμοποιεί ένα λιπαντικό. Έκανε ζέστη; ή το τσιγαριλίκι με το ουίσκι έκαναν το θαύμα τους; Είχε ιδρώσει. Στη στόφα του καναπέ είχε σχηματιστεί το περίγραμμά του, το χρώμα της μπλούζας του είχε ξεράσει κόκκινο, γύρω υπήρχε και μια δεύτερη άλως πιο αχνή, στην ώχρα. Έτσι ορισμένος και περιγεγραμμένος άρχισε να μικραίνει πάνω στον καναπέ, να μικραίνει, να μικραίνει ασταμάτητα και να στροβιλίζεται μαζί του. Το ταβάνι ολοένα απομακρυνόταν, άπλωσε σπασμωδικά ψηλά τα χέρια για να κρατηθεί από κάτι.
Κενό. Στο κενό έψαχνε σαν να κολυμπούσε, ανάδεψε τα χέρια για λίγο ακόμα, ύστερα αποκαμωμένος τα άφησε να πέσουν πάνω του. Το ένα στο στήθος, το άλλο στα σκέλια. Ο τύπος απέναντι μούγκριζε πίσω απ' τη γονατιστή γυναίκα. Προσπάθησε να φέρει στο νου του το κορμί της, το δέρμα της, τα φιλιά της. Το χέρι του καρπώθηκε το μόνο πράγμα που βρήκε εύκαιρο και προεξέχον για να κρατηθεί και το αντάμειβε μηχανικά. Προσπάθησε να την θυμηθεί όταν έγερνε πάνω του για να του δώσει χαρά, να τον διεγείρει, όταν σκυμμένη μπροστά του τον πότιζε με το στόμα της. Τράβηξε την τελευταία ρουφηξιά κι έριξε το υπόλοιπο του τσιγάρου στο τασάκι, ή τέλος πάντων κάπου προς τα κει. Συνέχισε να μικραίνει και να στροβιλίζεται, βελούδινο τρυπάνι ο καναπές έφτασε στην άλλη άκρη της γης. Στο Άμστερνταμ πριν πέ-

ντε χρόνια, η πρόσκληση εκείνου του φωτογράφου στο σπίτι του. Του είχε προσφέρει ποτό, άρχισε να του δείχνει κάποια λευκώματα, πιο προσωπική δουλειά, όπως είπε. Είχε το χέρι του περασμένο στην πλάτη του καναπέ πίσω του, οι φωτογραφίες ήταν ασπρόμαυρες, γυμνά σώματα είχαν στραμμένα στο φακό τα νώτα τους. Του έβαλε τρίτο ουίσκι, καθώς του έδινε το ποτήρι άγγιξε το χέρι του. Το άγγιγμα ήταν ζεστό, ένα ρεύμα τον τρύπησε, άρχισε να τρέμει όπως τώρα, φοβόταν, φοβάται, η χούφτα του χεριού του καίει, προσπαθεί να κρατηθεί, προσπαθεί να μη θυμηθεί. Ο φωτογράφος είναι ευγενικός, του αφήνει περιθώρια, του ανοίγει το πουκάμισο, τον χαϊδεύει στο στήθος, το χέρι του κατεβαίνει ψάχνει για το φερμουάρ. Τα πόδια του Μ. τρέμουν, θυμάται την πιο δυνατή ονείρωξη που είχε σαν έφηβος, πόσο έμοιαζε με ότι συνέβη στο Άμστερνταμ, με ελάχιστες παραλλαγές. Στην τηλεόραση απέναντι τώρα η γυναίκα παίζει με δύο αρσενικούς. Ποτέ δεν τόλμησε να την ξαναθυμηθεί εκείνη την ονείρωξη, τρόμαζε, τρομάζει, θέλει να είναι σαν τους άλλους, σχεδόν τα έχει καταφέρει. Προσπαθεί να φέρει στο νου του την Λ., το πρόσωπό της θαμπώνει, ο φωτογράφος σκύβει να πιάσει το πακέτο τα τσιγάρα που έχει πέσει ανάμεσα στα πόδια του, τον κοιτάει κατάματα, οι κινήσεις του είναι αργές. Το δωμάτιο μυρίζει θαλασσινό σκίνο, έχει υγρασία, νιώθει το παχύρρευστο φιλί του φωτογράφου, τον πνίγει, τον πνίγει, τον πίνει.
Η γυναίκα απέναντι το κάνει τελικά μόνη της, οι αρσενικοί δεν τολμούν, απλώς κοιτάζουν. Ο καναπές κολυμπάει ακόμα στα νερά του Ατλαντικού, καταμεσής του πελάγου. Τα χέρια του είναι μούσκεμα.

Χτυπάει το τηλέφωνο, είναι σίγουρος πως είναι η Λ., δεν το σηκώνει, θα της τηλεφωνήσει αύριο.
Θα προσπαθήσει από αύριο πάλι, να γίνει σαν τους άλλους.

Το Βίντεο (περ. Οδός Πανός τχ.125, 2004)